antifa_i@yahoo.com

antifa [i]

έντυπο δρόμου, #09, νοέμβρης '10

τα εμπορεύματα
ελεύθερα γυρνάνε,
μα στους ανθρώπους
διαβατήρια ζητάνε...

Τελικά αυτό το «ΟΧΙ» ποιος το είπε; Μην το είπε ο Μεταξάς ή μήπως ο λαός; Μην το είπε η δεξιά ή μήπως η αριστερά; Μήπως στο κάτω κάτω το είπε κανά πουλάκι; Άντε κανάς δημοσιογράφος, τύπου παπαγαλάκι; Πολλοί ερίζουν για την ιδιοκτησία του, από ακροδεξιούς μέχρι αριστερούς, όλοι όμως στην ίδια βάση: της φιλοπατρίας και της εθνικής ενότητας. Εμείς από την πλευράς μας δεν αρεσκόμαστε σε αναγνώσεις της ιστορίας επιπέδου άρλεκιν για μαζική προπαγάνδα, αλλά αντιλαμβανόμαστε τα ιστορικά γεγονότα ως τη γέννα του ανταγωνισμού μεταξύ αντίθετων υλικών συμφερόντων. Για αυτό και θα υποστηρίξουμε κάτι αιρετικό σε σχέση με την επίσημη ελληνική ιστοριογραφία: η άρνηση της Ελλάδας να υποταχθεί στις απαιτήσεις της Ιταλίας, κατά τη διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου, είναι το αποτέλεσμα της αναμεταξύ τους αντιπαράθεσης για γεωγραφική επέκταση καθ' όλο το πρώτο μισό του 20ου αιώνα.

ο εθνικός μύθος του 1940

Οι μνηστήρες του «ΟΧΙ»

Καταρχήν το «ΟΧΙ» είναι μια κατασκευή[1], ένα σύνθημα πολεμικό που ποτέ δεν ειπώθηκε κατά τον προφορικό διάλογο ανάμεσα στον Μεταξά και τον ιταλό πρέσβη Γκράτσι. Αυτό δείχνει το άρθρο της 29ης Οκτωβρίου 1940 της εφημερίδας «Καθημερινή» όπου και εξιστορεί τα λεχθέντα του διαλόγου. Το «ΟΧΙ» εμφανίζεται για πρώτη φορά ως τίτλος στο κύριο άρθρο της εφημερίδας «Ελληνικό Μέλλον» στο φύλλο της 30ης Οκτωβρίου 1940. Προφανώς η διεγερτική του αξία γίνεται άμεσα αντιληπτή και υιοθετείται με σκοπό να τονώσει το εθνικό αίσθημα και το φαντασιακό ενός πληθυσμού που καλείται να πολεμήσει για τα συμφέροντα της αστικής του τάξης.

Κατά δεύτερον η άρνηση του Μεταξά –με την έννοια της μη συναίνεσης της Ελλάδας- δεν έχει ιδεολογικό υπόβαθρο και σε καμία περίπτωση δεν είναι ένδειξη «αντιφασισμού» ενάντια στη φασιστική Ιταλία. Ο Μεταξάς είναι ένας δικτάτορας, έχει καταλύσει ήδη από το 1936 τις πολιτικές και προσωπικές ελευθερίες, έχει στήσει ένα κράτος απόλυτου αυταρχισμού και προσπαθεί να διαμορφώσει τις συνειδήσεις των νέων με οργανώσεις και προγράμματα εφάμιλλα του χιτλερισμού. Ο Μεταξάς έχει σπουδάσει σε γερμανική ακαδημία πολέμου και βλέπει το φασισμό και τον χιτλερισμό ως αδελφές πολιτειακές δομές. Άρα η πυγμή και η αποφασιστικότητα που προσπαθούν να του φορέσουν οι επίγονοί του, για να σβήσουν τα μελανά σημεία της δικτατορίας του, δεν προέρχονται από την αντιεθνικιστική του προδιάθεση αλλά από άλλους παράγοντες που θα θίξουμε παρακάτω.

Ένα τρίτο θέμα στο οποίο πρέπει να ρίξουμε το βάρος μας είναι η ρητορεία της αριστεράς περί λαού που λέει το «ΟΧΙ» στους Ιταλούς. Πέραν του ότι χρησιμοποιεί την διαταξική έννοια «λαός», παρουσιάζοντας τον ελληνικό πληθυσμό ως ομογενοποιημένο σύνολο με κοινά συμφέροντα παρ' όλον τον κοινωνικό ανταγωνισμό που σοβούσε στις προηγούμενες δεκαετίες, φτάνει σε σημείο να ψεύδεται για την υποτιθέμενη επιρροή που μπορεί να ασκήσει ο λαός επί ενός δικτατορικού κράτους. Ουσιαστικά η αριστερά παρουσιάζει τον «λαό» ως το υποτιθέμενο ανάχωμα προς τις προθέσεις του φασίστα Μεταξά, που θα ήθελε να συμμαχήσει με τους ομοϊδεάτες του. Η μαχητικότητα αυτή δυστυχώς δεν υπήρχε, μιας και η δικτατορία εκείνη τη στιγμή δεν αντιμετώπιζε πολλά προβλήματα. Είχαν προηγηθεί 4 χρόνια διώξεων, φυλακίσεων,

εκτελέσεων και εξοριών που σάρωσαν κάθε φωνή αντίστασης. Η αριστερά και ο περιούσιος «λαός» της που δεν ήταν σε θέση να θέσει με ανταγωνιστικό τρόπο ζητήματα καθημερινής επιβίωσης, θα ήταν αδιανόητο να μπορεί να επιβάλλει την εξωτερική πολιτική του ελληνικού κράτους. Προφανώς η ανάγκη της αριστεράς να αναμετρηθεί με τη δεξιά στο στίβο του καλύτερου πατριώτη την ωθεί να δημιουργεί λαϊκούς μύθους και να αποκρύπτει με αυτόν τον τρόπο, ότι σεβαστός αριθμός αγωνιστών της εναντιώθηκε –λόγω διεθνιστικών αντιλήψεων- ακόμα και στη συμμετοχή στον ενδοκαπιταλιστικό αυτόν πόλεμο.

Τελικά γιατί επήλθε η άρνηση συνεργασίας;

Τα κράτη -ως δημιουργήματα της οικονομικής και πολιτικής τους ελίτ- μεριμνούν διαρκώς για (ή έχουν ως ευσεβή τους πόθο) την συνεχή επέκταση των γεωγραφικών τους ορίων με σκοπό την αύξηση του πολιτικού και οικονομικού τους κύρους. Αυτή η επεκτατική στρατηγική ενδέχεται να εμφανίζεται διαχρονικά με διάφορους τακτικούς τρόπους και ενίοτε να φουντώνει ή να ξεφουσκώνει. Το ελληνικό κράτος δε θα μπορούσε να διαφέρει από τα υπόλοιπα, όσο μικρό και ανυπόληπτο κι αν θέλει να το παρουσιάζει η κυρίαρχη προπαγάνδα. Αν λάβει κανείς υπ’ όψιν το κεντρικό δόγμα εξωτερικής πολιτικής που συμπυκνώνεται στις λέξεις «Μεγάλη Ιδέα», το οποίο συνοδεύει τη χώρα ήδη από τα πρώτα χρόνια της διεθνούς της αναγνώρισης ως κράτος[2] και δει την ιλιγγιώδη επέκταση της στα αμέσως επόμενα χρόνια, θα καταλάβει για ποιο πράγμα μιλάμε.

Προφανώς η επέκταση δεν μπορεί να είναι αέναη. Σταματάει κάπου εκεί όπου οι δυνάμεις στερεύουν ή εκεί που ορθώνονται οι αντίπαλες σφαίρες επιρροής[3]. Κάπου εκεί είναι που ξεκινάνε οι διακρατικές συγκρούσεις. Ο ιστορικός Λ. Φλιτούρης γράφει στο βιβλίο του[4] αναφερόμενος στην εξωτερική πολιτική της Ιταλίας κατά τον Α’ παγκόσμιο πόλεμο: «Τα συμφέροντα της έρχονταν σε ευθεία αντίθεση με εκείνα της Ελλάδας. Και οι δυο χώρες διεκδικούσαν περιοχές της Αλβανίας –με διαφορετικά εχέγγυα η καθεμιά- ενώ το ζήτημα της Δωδεκανήσου αλλά και των ανταλλαγμάτων επί της Μ. Ασίας έθεταν άλλα προβλήματα ίσως και σημαντικότερα από το Βορειοηπειρωτικό». Αν και η ιστοριογραφία είναι γεμάτη με στοιχεία, θα περιοριστούμε στα γεγονότα προ του Β’ παγκοσμίου πολέμου.

Η Αδριατική θάλασσα υπήρξε ανέκαθεν στο κέντρο της ιταλικής εξωτερικής πολιτικής. Η επιθυμία για μετατροπή της σε κλειστή ιταλική θάλασσα διακινδύνευε από τις ελληνικές επιδιώξεις στην Αλβανία και στην Ήπειρο. Ο έλεγχος των στενών του Οτράντο και των στενών της Κέρκυρας σε καμία των περιπτώσεων δεν μπορούσε να αφεθεί στην τύχη του. Η έξοδος στην μεσόγειο εξαρτιόταν άμεσα από τον έλεγχο επί της ανατολικής ακτής της Αδριατικής για αυτό και η Ιταλία κατάφερε να θέσει υπό την επιρροή της το αλβανικό κράτος. Πρωτοστάτησε στην ίδρυση του, κατά καιρούς ανέλαβε την προστασία του ή ακόμα και τις εξωτερικές του σχέσεις, ενώ το 1939 το μετέτρεψε σε τμήμα του ιταλικού βασιλείου.

Τα εδάφη της καταρρέουσας οθωμανικής αυτοκρατορίας αποτέλεσαν θέλγητρο για πολλά κράτη. Έτσι η Ιταλία –ανταποκρινόμενη στο παγκόσμιο αποικιοκρατικό κρεσέντο της εποχής- ενεπλάκη το 1911 σε πόλεμο μαζί της για να αποσπάσει την Τρίπολη και την Κυρηναϊκή. Το 1912 κατέλαβε και τα Δωδεκάνησα για να αποκόψει τον οθωμανικό ανεφοδιασμό προς τα εμπόλεμα τμήματα. Από το 1912 έως και το τέλος του Β’ παγκοσμίου πολέμου τα Δωδεκάνησα ανήκανε στο ιταλικό κράτος. Ταυτοχρόνως οι ελληνικές και οι ιταλικές βλέψεις στη Μ. Ασία συγκρούόταν –όχι μόνο αυτές- μέσα στο ρευστό περιβάλλον των πολέμων και των ανακατατάξεων.
Καταλαβαίνουμε λοιπόν ότι οι σχέσεις

συνέχεια στην επόμενη σελίδα

Τα Στενά του Οτράντο.
Δεν απεικονίζονται σχεδόν ποτέ στους ελληνικούς χάρτες.

Ελλάδας-Ιταλίας κάθε άλλο παρά φιλικές μπορούνε να χαρακτηριστούν. Η απειλή πολέμου ή η ανοιχτή κατάληψη εδαφών υπήρξε στο μενού της αντιπαράθεσης για να επιτευχθούν τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα. Παραδείγματα τέτοιων αντιπαραθέσεων –που όμως αποσιωπούνται από τα επίσημα χείλη μιας και οι συσχετισμοί τώρα είναι διαφορετικοί- μπορούν να βρεθούν στην κατάληψη των Ιωαννίνων και της Κέρκυρας από τους Ιταλούς. Τα Ιωάννινα καταλήφθηκαν από τον Ιούνιο έως τον Σεπτέμβριο του 1917 για να πιεστεί η Ελλάδα να αναγνωρίσει τις ιταλικές επιδιώξεις κατά τα Συνέδρια της Ειρήνης που ακολούθησαν τον Α' παγκόσμιο πόλεμο και η Κέρκυρα καταλήφθηκε από τις 31-08 έως 27-09 του 1923 σε μια περίοδο που χαρασσότανε τα ελληνοαλβανικά σύνορα, που τόσο σημασία είχαν για τα ιταλικά συμφέροντα. Όλα αυτά εξηγούν περίφημα τους λόγους για τους οποίους η προσφυγή στα όπλα ήταν η μόνη επιλογή για τα δύο κράτη. Για να καταλάβουμε το μέγεθος της αντιπαράθεσης (αλλά και της κρατικής προπαγάνδας) οφείλουμε να αναδείξουμε ότι ο ελληνικός στρατός όχι μόνο αμύνθηκε κατά τον ελληνοιταλικό πόλεμο, αλλά προσάρτησε και εδάφη επί της Αλβανίας δοθείσης της ευκαιρίας, άσχετα από το γεγονός ότι δεν κατάφερε τελικά να επισημοποιήσει τις κτήσεις του μετά το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου.

Όσο κι αν γίνεται προσπάθεια να παρουσιαστούν οι Έλληνες ως ομογενοποιημένο σύνολο αμυνόμενων, που υπερασπίζει «βωμούς και εστίες» και οι Ιταλοί ως ομογενοποιημένο σύνολο αιμοδιψών ιμπεριαλιστών, τόσο η αναγκαιότητα της ανταγωνιστικής ανάγνωσης της ιστορίας θα προβάλλει μπροστά μας. Οι προσπάθειες των οικονομικών και πολιτικών εξουσιών κάθε χώρας να επεκτείνουν τις ζώνες επιρροής τους, που οδηγούν αναπόφευκτα σε ενδοκαπιταλιστικές συγκρούσεις, δε θα πρέπει να βρίσκουν στο εσωτερικό συμμάχους, αλλά εχθρούς. Γιατί οποτεδήποτε αυτοί οι ανταγωνισμοί καρποφόρησαν τον πικρό καρπό του πολέμου, νεκροί δεν γίνανε όσοι τους εξέθρεψαν, αλλά όλοι εμείς που βιώνουμε τον κοινωνικό πόλεμο εν μέσω της υποτιθέμενης ειρήνης τους.

Ομοιόμορφη στολή και φασιστικός χαιρετισμός.
Η Εθνική Οργάνωση Νεολαίας δείχνει ξεκάθαρα το ιδεολογικό στίγμα του μεταξικού καθεστώτος.

Σημειώσεις:

1, Περιοδικό «ΙΣΤΟΡΙΚΑ», τεύχος 54, 26-10-200, εκδόσεις «Εφημερίδα Ελευθεροτυπία», σελ 21

2. 1830 ίδρυση ελληνικού βασιλείου
1844 ο Ιωάννης Κωλέττης διατυπώνει το δόγμα της Μεγάλης Ιδέας

3. Θα ήταν ευχής έργον η επεκτατική πολιτική ενός κράτους να αναχαιτίζεται από την ανάπτυξη ενός ικανού και μαχητικού «εσωτερικού εχθρού», αλλά αυτό είναι μια άλλη θεματική.

4. Popolo Albanese – η ιταλική διπλωματία και η χάραξη των ελληνοαλβανικών συνόρων, εκδόσεις ΙΣΝΑΦΙ, σελ. 69

Από τον Ιούνιο του 2010 έχουν πραγματοποιηθεί περίπου 8 με 10000 απελάσεις τσιγγάνων Ρομά έπειτα από εντολή της γαλλικής κυβέρνησης. Στο άμεσο μέλλον ο γάλλος πρόεδρος έχει δηλώσει πως υπάρχει στόχος για κατεδάφιση 300 περίπου καταυλισμών. Αφορμή για τις απελάσεις των τελευταίων μηνών ήταν οι έντονες διαμαρτυρίες από τσιγγάνους-Ρομά που ξέσπασαν έπειτα από δολοφονία 22χρονου Ρομά από μπάτσους.

Από το σύνολο των ευρωπαίων ηγετών μάλλον οι περισσότεροι φαίνεται πως βλέπουν με θετική στάση την κίνηση αυτή του γάλλου προέδρου και δηλώνουν ή αφήνουν να διαρρεύσει πως και οι ίδιοι σκέφτονται να πράξουν αναλόγως. Άλλωστε η σκληρή στάση απέναντι στους πληθυσμούς τσιγγάνων δεν αποτελεί μονάχα γαλλικό προνόμιο. Τα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη ιδιαίτερα τα τελευταία χρόνια έχουν οξύνει τις μάχες που δίνουν με στόχο τον επαναπατρισμό των Ρομά ακόμα και αν αυτοί νομικά θεωρούνται ευρωπαίοι πολίτες οπότε και έχουν το δικαίωμα ελεύθερης μετακίνησης σε κάθε ευρωπαϊκό κράτος. Αν σκεφτούμε μάλιστα πως οι Ρομά θεωρούνται η μεγαλύτερη εθνική μειονότητα με παρουσία σε όλα σχεδόν τα ευρωπαϊκά κράτη τότε μπορούμε να πάρουμε μια γεύση για την έκταση των απελάσεων που πρόκειται να συνεχίσουν να λαμβάνουν χώρα στην ευρωπαϊκή επικράτεια. Όσοι δε έσπευσαν στην τελευταία ευρωπαϊκή σύνοδο να καταδικάσουν και να εναντιωθούν με την στάση του Σαρκοζι περιορίστηκαν σαφώς σε ένα παιχνίδι εντυπώσεων και λεκτικών αντιπαραθέσεων με στόχο να διασώσουν κάπως το «κοινωνικό προσωπείο» της Ε.Ε.

Δεν κατορθώνουν φυσικά κάτι τέτοιο καθώς η στάση του συνόλου σχεδόν των ευρωπαϊκών κρατών είναι ξεκάθαρα εχθρική απέναντι στους πληθυσμούς των τσιγγάνων. Στην Ουγγαρία, την Τσεχία, την Ρουμανία αλλά και το Βέλγιο έχουν καταγραφεί αμέτρητες επιθέσεις σε καταυλισμούς Ρομά τόσο από ακροδεξιές οργανώσεις όσο φυσικά και από αστυνομικές δυνάμεις στα πλαίσια απελάσεων ολόκληρων πληθυσμών. Χαρακτηριστικότερο παράδειγμα αυτό της Ιταλίας όπου το Μάιο του 2008 με αφορμή την υποτιθέμενη απαγωγή ενός μωρού από μια τσιγγάνα ξέσπασαν άγριες επιθέσεις από «αγανακτισμένους» ντόπιους, οι οποίοι έφτασαν να καταστρέψουν ολοσχερώς τον καταυλισμό των τσιγγάνων. Το γεγονός αυτό μάλιστα οδήγησε στην κατάθεση διατάγματος σύμφωνα με το οποίο μπορούν να απελαύνονται ευρωπαίοι πολίτες αν τίθεται ζήτημα δημόσιας ασφάλειας. Σημαντικός ήταν φυσικά και ο ρόλος των ιταλικών ΜΜΕ, που παρουσίασαν το γεγονός ως μείζον εθνικό ζήτημα, επιτυγχάνοντας να διεγείρουν τα πατριωτικά και εθνικιστικά αισθήματα της ιταλικής κοινωνίας.

ROMA, GITANES, GYPSIES

Πάμε όμως να εξετάσουμε το πολιτικό πλαίσιο των απελάσεων αυτών όσο αναφορά στην Γαλλία αλλά και ολόκληρη την Ευρώπη. Τον τελευταίο καιρό παρατηρείται μια αισθητή πτώση της δημοτικότητας του γάλλου προέδρου λόγω των αλλεπάλληλων σκανδάλων αλλά και των νέων οικονομικών μέτρων που προκαλούν ιδιαίτερη δυσαρέσκεια στην γαλλική κοινωνία. Με μια επίδειξη ισχύος λοιπόν ξαναέρχονται στην πολιτική σκηνή ζητήματα όπως η δημόσια τάξη και ασφάλεια, η πάταξη της εγκληματικότητας, τα οποία, όπως έχει αποδειχθη πολλές φόρες στο παρελθόν, αναθερμαίνουν το εθνικό αίσθημα προκαλώντας την συμπάθεια των πιο συντηρητικών κομματιών της κοινωνίας. «Πρέπει να δώσουμε τέλος στην άτακτη δημιουργία καταυλισμών. Αποτελούν ζώνες εκτός δικαίου» δήλωνε ο Νικολά Σαρκοζί παρουσιαζόμενος ως αποφασισμένος να καθαρίσει την Γαλλία από καταυλισμούς που αποτελούν εστίες παρανομίας και εγκληματικότητας ποινικοποιώντας ολόκληρες οικογένειες και κοινωνικές ομάδες. Ενώ βέβαια ο γάλλος πρόεδρος δήλωνε τα παραπάνω ο υπουργός μετανάστευσης σημείωνε: «καμία απέλαση δεν έγινε με την εθνικότητα». Εδώ μάλλον αξίζει να σταθούμε ιδιαιτέρως. Τα κριτήρια των απελάσεων των τσιγγάνων Ρομά δεν είναι εθνικά-φυλετικά ή καλύτερα δεν παρουσιάζονται ως τέτοια αφού άλλωστε είναι ευρωπαίοι πολίτες. Αυτό που κατά κύριο λόγο τονίζεται είναι το ζήτημα της προάσπισης της δημόσιας τάξης και ασφάλειας, που φυσικά κατοχυρώνει εκείνες τις συνθήκες που είναι απαραίτητες ώστε ένα καπιταλιστικό κράτος να επιτυγχάνει συνεχή οικονομική πρόοδο και ανάπτυξη. Βασικός πυρήνας της ανάπτυξης αυτής είναι η πόλη, που οργανώνεται ώστε κάθε τομέας της να αποδίδει σε οικονομικό επίπεδο το δυνατόν περισσότερο. Όταν όμως η οικονομική επέκταση της τελευταίας εμποδίζεται, τότε γρήγορα δημιουργείται

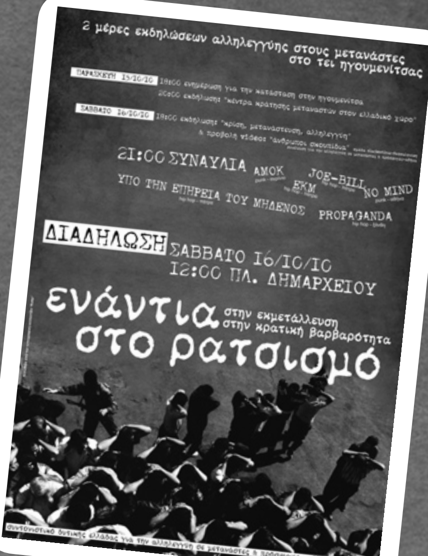
συνέχεια στη σελίδα 8

>>> >>> antiracist replay >>> >>> >>> >>> >>>

///στις 15 και 16 οκτωβρίου 2010 το Συντονιστικό Δυτικής Ελλάδας για την Αλληλεγγύη σε Μετανάστες και Πρόσφυγες διοργάνωσε εκδηλώσεις, προβολές, συζητήσεις, συναυλία και διαδήλωση στην πόλη της Ηγουμενίτσας με σκοπό την ανάδειξη του ζητήματος των μεταναστών και του εναντίον τους ρατσισμού/// Αναπαράγουμε εδώ το κείμενο που συνόδευσε το διήμερο θεωρώντας το ιδιαίτερα κατατοπιστικό για την κατάσταση εκεί///

για περισσότερες πληροφορίες για το συντονιστικό και τις δράσεις του μπορείτε να βρείτε στο:

www.ditiki.squat.gr

στα μισά έντυπα του τεύχους έχουμε επισυνάψει ένα dvd του συντονιστικού για το ζήτημα, με τίτλο: **"ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ"**. όσες/οι δεν καταφέρετε να το πάρετε μπορείτε να το κατεβάσετε από το **www.black-tracker.gr**

Εδώ και αρκετό καιρό τα σύνορα διασχίζονται από σιωπηλές και αποκαμωμένες φιγούρες. Διαπερνούν φυλάκια, ναρκοπέδια, λιμενικά μπλόκα και υπερσύγχρονα ραντάρ. Είναι οι μετανάστες. Άνθρωποι αποφασισμένοι να κινηθούν για να ζήσουν μακριά από τη φρίκη ενός πολέμου, την ανέχεια μιας τριτοκοσμικής επαρχίας. Το άπλωμα του καπιταλιστικού συστήματος ακόμα και στα πιο απίθανα σημεία αυτού του πλανήτη παράγει αφόρητες συνθήκες ζωής. Ιδιαίτερα εκεί όπου ο πόλεμος αποτελεί μία καθημερινότητα δεκαετιών, εκεί όπου τα αποικιακά καθεστώτα μετασχηματίστηκαν σε δικτατορίες ή καταπιεστικές θεοκρατίες. Εκεί, άνθρωποι επιλέγουν να μετακινηθούν μαζικά. Προορισμός ή μονόδρομος η Ευρώπη.

Είτε ανατινάζονται σε κάποιο ναρκοπέδιο, είτε πνίγονται στα παγωμένα νερά κάποιου μεσογειακού πελάγους και σίγουρα δεν φταίει η «κακιά η ώρα». Είναι αποτέλεσμα της θωράκισης των ελληνικών συνόρων, όντας και σύνορα της Ευρώπης, με μηχανισμούς ελέγχου, όπως η Frontex και ο ευρωστρατός, με αποτέλεσμα πολλές φορές τις απροκάλυπτες δολοφονίες. Ο μύθος για το ελληνικό σταυροδρόμι των πολιτισμών είναι μάλλον ένας από τους χειρότερους εφιάλτες για χιλιάδες που διασταυρώνονται με την βία των συνόρων. Όσοι τελικά περάσουν έρχονται πρόσωπο με πρόσωπο με χώρους εγκλεισμού, τα λεγόμενα κέντρα κράτησης, ή υπαίθριους αυτοσχέδιους καταυλισμούς στους οποίους διαβιούν κάτω από πολύ άθλιες

συνθήκες. Εκατοντάδες μετανάστες παραμένουν στοιβαγμένοι εβδομάδες ή και μήνες, μέχρι να τους απελάσουν συνοπτικά και απροειδοποίητα ή μέχρι να βρουν τρόπο διαφυγής προς άλλες χώρες της Ευρώπης. Για τους διοικητικούς μηχανισμούς του κράτους, οι μετανάστες είναι ένα άγραφο χαρτί, ένας βιολογικός οργανισμός χωρίς ιστορία, χωρίς δικαιώματα, χωρίς πολιτική υπόσταση, ένα κουρασμένο σώμα, που όλως παραδόξως κατάφερε να ξεγλιστρήσει.

Έτσι και στην Ηγουμενίτσα, πόλη με λιμάνι άρα και βασική πύλη εισόδου προς τη Δύση, μετανάστες από διαφορετικούς τόπους και διαφορετικές κουλτούρες καταφθάνουν, ψάχνοντας αγωνιωδώς την κατάλληλη στιγμή για τη φυγή τους από τη χώρα, για τον υποτιθέμενο παράδεισο της κεντρικής Ευρώπης.

Αυτή τη στιγμή στο δάσος πάνω από το Λαδοχώρι, γύρω στα 450 άτομα, με σοβαρές ασθένειες σε πολλούς από αυτούς (χρόνια αναπνευστικά προβλήματα, σακχαρώδη διαβήτη, ψώρα, κ.α.) αλλά και σοβαρά τραύματα, περιφέρονται στην πόλη, ζώντας ανά ομάδες σε πρόχειρους αυτοσχέδιους καταυλισμούς στα γύρω δασύλλια, στερούμενοι ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, τροφής, ρουχισμού αλλά και στοιχειώδους υγιεινής. Μαζί με αυτούς που στοιβάζονται σε χώρους κράτησης, υπό άθλιες συνθήκες, ο αριθμός φαίνεται να ξεπερνάει κατά καιρούς τους 500. Ταυτόχρονα η αστυνομία, κάνει σφιχτό κλοιό γύρω από την περιοχή και οι επιθέσεις προς τους μετανάστες είτε μέσα είτε έξω από τον καταυλισμό είναι πολύ συχνό φαινόμενο. Το κάψιμο των ελάχιστων προσωπικών τους αντικειμένων, οι μαζικές συλλήψεις και ξυλοδαρμοί, οι επιθέσεις σκυλιών της αστυνομίας και τα νυχτερινά ανθρωποκυνηγητά μετατρέπουν την καθημερινότητα των μεταναστών σε εφιάλτη. Η αστυνομία φροντίζει την συνάντηση των μεταναστών με τον «ελληνικό παράδεισο».
Το σοβαρό όμως ζήτημα που προκύπτει, το οποίο βρίσκεται στο κέντρο του ενδιαφέροντος, είναι η οργανωμένη πολιτική διαχείριση της μετανάστευσης με όρους αναπαραγωγής του συστήματος. Ο έλεγχος της δύναμης των μεταναστών, με ένα επίσημο πια καθεστώς ομηρίας. Μιας ομηρίας που ξεκινάει από την υποτίμηση της εργασίας τους ως φτηνό εργατικό δυναμικό (ανασφάλιστη εργασία, μηδαμινά μεροκάματα) έως και την υποτίμηση της ίδιας τους της ζωής, όπως συμβαίνει για παράδειγμα στην περίπτωση της καταναγκαστικής πορνείας σε πολλές γυναίκες μετανάστριες. Ο έλεγχος συνάμα των ντόπιων πληθυσμών μέσω της γενίκευσης του φόβου για «τον ξένο που θα πάρει τη δουλειά», «θα βιάσει» και «θα κλέψει».

Με τους μετανάστες όμως δεν είμαστε ξένοι, είναι παλιοί μας γνώριμοι, στο βαθμό που για την κατάστασή τους ευθύνεται το σύστημα που είναι υπεύθυνο και για τη δική μας υποταγή. Είναι αυτή η επίγνωση της «από κοινού» καταπίεσης που μας συνδέει με τους μετανάστες και που μας οπλίζει με αποφασιστικότητα ώστε να επιτεθούμε σε ό,τι μας διαχωρίζει, ό,τι μας αναγκάζει να ανταγωνιζόμαστε μεταξύ μας, ό,τι μας διαιρεί και μας απομονώνει. Επομένως, η αλληλεγγύη στους μετανάστες δεν μπορεί να είναι ζήτημα ανθρωπισμού ή «υπεράσπισης των δικαιωμάτων» όπως παρουσιάζεται από την εκκλησία, τις ΜΚΟ ή ακόμα και από αριστερές συνιστώσες, αλλά αποτέλεσμα της συνειδητοποίησης των αιτιών που οδηγούν σε αυτή την κατάσταση και μας ενώνουν με τους μετανάστες στην βάση του κοινού αγώνα ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο.Η επίθεση στους μετανάστες είναι επίθεση σε όλους μας και δεν γίνεται να ανασχεθεί αν δεν συνειδητοποιήσουμε ότι βρισκόμαστε στον ίδιο παρονομαστή.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, από τον Φλεβάρη του 2010, έχει συγκροτηθεί στην Δυτική Ελλάδα ένα Συντονιστικό δράσης για την αλληλεγγύη στους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Ένα ανοιχτό σε όλους συντονιστικό που απαρτίζεται από ανθρώπους και συλλογικότητες από την Κέρκυρα, την Ηγουμενίτσα, τα Γιάννενα, το Αγρίνιο και από αλλού, με στόχο, πέρα από την υλική στήριξη, την ανάδειξη των ζητημάτων που αφορούν τους μετανάστες στις τοπικές κοινωνίες, την καταπολέμηση των διάχυτων ρατσιστικών συμπεριφορών και πρακτικών (είτε σε κοινωνικό είτε σε θεσμικό επίπεδο) και τέλος τον συντονισμό δράσεων αλληλεγγύης.

συνέχεια από σελίδα 5

ROMA, GITANES, GYPSIES

ένα πρόβλημα που θέτει σε κίνδυνο την δημόσια τάξη και ως τέτοιο πρέπει να αντιμετωπιστεί(δηλαδή με την στρατικοποιημένη επέμβαση του κρατικού μηχανισμού).

Η ύπαρξη ενός καταυλισμού που περιορίζει την οικονομική εκμετάλλευση μιας περιοχής από το κράτος ή κάθε είδους επιχειρηματία, λόγω της άτακτης αρχιτεκτονικής του αλλά και των χαμηλών συνθηκών διαβίωσης που επικρατούν, αποτελεί ένα ξεκάθαρο εμπόδιο που πρέπει να ξεπεραστεί. Οι απελάσεις λοιπόν που γίνονται κυρίως με κοινωνικοοικονομικά κριτήρια αποτελούν αναγκαιότητα ουσιαστικά των σύγχρονων καπιταλιστικών κρατών που δεν πρόκειται, όπως φαίνεται, να “σέρνουν στην πλάτη τους” πληθυσμούς που όχι μόνο δεν επιτυγχάνουν τους κατάλληλους χρόνους στην κούρσα της οικονομικής ανάπτυξης και προόδου αλλά εμποδίζουν και την επίτευξη περαιτέρω οικονομικών στόχων και επενδύσεων.

cafe antifa

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

παρασκευή, 26-11-10, 20:00
στον Αυτοδιαχειριζόμενο Κοινωνικό Χώρο
κάτω από το δημοτικό ωδείο

μαδρίτη//μετρό//11 νοέμβρη 2007//ο 16χρονος αντιφασίστας carlos palomino δολοφονείται από στρατιωτικό, μέλος νεοναζιστικής γκρούπας//σε μια ισπανία όπου τα υπολείμματα της φρανκικής δικατορίας κάνουν ακόμα κουμάντο στο δημόσιο βίο, το αντιφασιστικό κίνημα δεν έπαψε ποτέ να είναι στην πρώτη γραμμή// το βίντεο παρουσιάζει τις δράσεις που αναπτύχθηκαν ενάντια στους ναζί και τους πολιτικούς τους πάτρωνες μετά τη δολοφονία//όχι σαν επικήδειος, αλλά ως δέσμευση:
η συνέχιση του αγώνα είναι η καλύτερη ανάμνηση όσων χάθηκαν//

προβολή βίντεο
carlos, 1 año sin ti

παραγωγή: coordinadora antifascista madrid

τυπώθηκε απο την τυπογραφική κολλεκτίβα “Rotta”